У цьому номері:

★ На Горині мірошники, а в області куми. (Стор. 2).

★ Про малоданилівське пальне, пересічнянське «многая лєта» та дергачівську «анафему». (Черговий виліт перчанського вертольота). (Стор. 3).

★ Давайте заглянемо в лазні. (Огляд листів). (Стор. 6—7).

★ От які є у Львові діячі торговельні бідові! (Стор. 10).

★ Превелике диво: добромильське пиво, андрушівський сироп та бердичівський «сік яблоко». (Стор. 12).

Мал. В. ГЛИВЕНКА

ПЛЯМИ НА СОНЦІ

перець

№ 6 (449). РІК ВИДАННЯ XXI — Ціна 10 коп. — КИЇВ. БЕРЕЗЕНЬ 1961

Керівники багатьох областей України часто в своїх промовах вихваляють гречку, як надзвичайно цінну культуру. А урожай гречки в тих областях залишається дуже низький — по 3—6 центнерів з гектара.

Мал. БЕ-ША

ГРЕЧКОСІЙ

МАЛЕНЬКІ БАЙКИ

ДИВИВСЯ ЩУР НА ЛЕВА ІЗ НОРИ

Дивився щур на лева із нори:
Красивий, грізний, що не говори...

«А що, як я, — гадає щур собі,—
На місці левовім сидітиму щоднини,
То й сам, напевне, стану далебі
Страшним для звіра і людини».

Сидів, сидів і дувся й поважнів,
Та тільки щуром був і ним зостався.
Проходив заєць—щур аж побілів—
І знову в нору з остраху сховався!

Любов ЗАБАШТА.

ДУПЛЯСТИЙ ЯСЕН

Все про любов свою сердечну
Плів ясен казку безкінечну
Ялинці, липці і осиці,
Розлогій груші-молодиці.
Усім їм клявся, всім божився...
Та якось дятел нагодився;
Пробив він груди ясенкові —
Замовкнув ясен на півслові,
Бо всі побачили дупло,
Там серця зовсім не було.

І. ШАПОВАЛ.

м. Полтава.

ШАНОВНИЙ БУДЯК

Раз шамкотів будяк спесиво:
— Де б я не ріс, не квітував,—
Ніхто і квітки не зірвав:
Шанують всі мій цвіт красивий!

РОСТУЧИЙ МОХ

Хвалився мох: — Ось я росту!
Мені вже видно за версту!

Секрет же в тому, любі,
Що ріс цей мох на дубі.

Петро РЕБРО.

м. Запоріжжя.

КРУЧЕНА ЛОЗА

Гнучка Лоза горнулася до клена,
Ще й примовляла: — Гарний ти у мене!
Рівненько стій, не падай, головне,—
Коли себе не жаль, то пожалій мене...

Кріпився Клен з Лозою на плечах, —
Всі соки — їй, і врешті сам зачах.
Як сприйняла Лоза біду таку? —
Лишила Клена, в'ється по Грабку.

А. ГАРМАТЮК.

м. Сталіно.

Народні перекази та легенди розповідають, що біля старих млинів таке часом витворяється, що й не збагнеш.

Але легенди — легендами. А ми розкажемо про один старий млин таку достеменну історію, що тільки дивуйся.

У селищі Ямпіль-Волинський (Білогірського району, Хмельницької області) з давніх-давен був став. Чималенький ставок був на річці Горинь — 500 гектарів дзеркала мав! З одного берега глянеш — протилежний тільки бовваніє вдалині... Була там гребля, шлюзи, стояв хороший млин.

Улітку 1939 року над цими краями пройшла нечувана злива. Води зібралося стільки, що вона прорвала греблю, зруйнувала один шлюз і знесла в глибокий вир гідротурбіну та електрогенератор. Там вони й досі лежать під великим шаром мулу... (Подаємо цей факт до уваги шукачів скарбів).

Аж напередодні закінчення війни було таксяк відбудовано шлюз і насипано загребельок. Звичайно, що став уже не тим став, бо рівень води в ньому набагато знизився. Все ж таки поставили невелику турбіну, і млин знову запрацював.

Відав тоді млином Хмельницький облмлинтрест, а директором був якийсь Куц. Той Куц не думав про те, щоб шлюзи і гребля були справні, бо він свій клопіт мав — будував собі у м. Полонному котедж. І збудував, адже млина довгенько в руках тримав...

Куца змінив новий посланець облмлинтресту Полув'янов Костянтин Силович. Цей прямо-таки горів на роботі... при ньому млин згорів з усім тим, що в ньому було. А сталося це в 1955 році...

Хіба це не РЕЗЕРВИ?

А наступного року не витримав загребельок, гноєм загачений, упав і шлюз, якого гниляччям відремонтували. Тепер уже і того невеликого ставка не стало: залишилася голісінька Горинь та безмежне болото...

Під тиском громадськості, на місці згорілого млина було побудовано новий, з сучасним устаткуванням. На нього витрачено понад мільйон карбованців.

А гребля, а шлюзи? Еге, тут наперед випнулися такі теоретики, що, не доведи, доле, з подібними зустрічатися!

Тепер млином відає Білогірський райхарчокомбінат, яким керує т. Ханох. Так отой Ханох аж пальці кусає та доводить усім, що в наш час використовувати водяну енергію недоцільно... І цистернами возить та спалює в двигуні млина готову нафту. А вода тече собі в синє море...

А тут ще й керівники сусіднього Ланівецького цукрозаводу підпряглися до тих, що природу плюндрують. Вони випустили в річку Горинь весь бруд, який тільки був на заводі. Воду отруїли. Риба загинула, а раки тільки засвистіли... Тепер у цій річці ні худоби напоїти, ні білизни попрати, ні покупатися.

Отака бувальщина про той старий млин. Ми розповіли її послідовно, об'єктивно і спокійно, як і личить історикам.

Але чи можна бути спокійним, коли доходиш до висновків? Ні! Адже сотня водяників не зробить того, що зроблено на річці Горинь. Розгляньмо.

Було величезне, чудове водоймище — добробут і окраса. Нема його.

Десятками років річка Горинь за безцінь людям служила: зерно молола, а пізніше електроенергію давала. А тепер на її береги за тисячі кілометрів дороге пальне возять.

А скільки риби в тому водоймищі було! Одні соми, як кабани, виверталися. А тепер очерети та бур'яни шелестять... Яке ж багате рибне господарство можна тут організувати! Та не задумались над цим керівники колгоспів «Більшовик» (селище Ямпіль) та імені XX з'їзду КПРС (село Воробіївка).

Водоймище на 500 гектарів! Там дикої птиці дуже густо було. А скільки ж тисяч качок і гусей можна виростити на такій воді, багатій кормами!

Немає сумніву в тому, що в місті Хмельницькому вишукуються додаткові резерви для збільшення виробництва продуктів споживання. І дуже прикро буде, якщо залишиться в забутті такий резерв, як колишнє Ямпільське водоймище на річці Горинь.

Бувальщину про старий млин треба закінчити по-новому.

Лаврін ГРОХА.

Довго я того вечора без посадки летів. За бортом міста і села Харківщини пропливали.

Як став Харків наближатися, ціле море вогнів внизу розлилося. Заводські Палаци культури вікнами засяяли. Ідуть у Палаци заводчани. А я дивлюсь, радію, посміхаюсь. Та ось чую — гукають:

— Друже Перче! Лети за нами. Гостем будеш.

Глянув я — бачу, теж заводчани. Густенько в трамваї заходять. І їдуть, їдуть, їдуть. Полетів я за ними. Аж до Південного вокзалу. Вже хотів приземлятись, а мені знову:

— Далі лети, Перче. Ми ж робітники-поїзники. По селищах навколо Харкова живемо.

Сіли робітники на електричку. Я над нею — за ними.

Аж ось бачу — вони на ст. Лозовеньки виходять. Повис я у вертольоті над пероном. Чую:

— Знову сьогодні в нас нічого немає.

— А казали ж, що «захід» якийсь буде.

— Та хоч би гопака врізати!

— А ти звідки?

— З заводу ім. Малишева. А ти?

— З електромеханічного.

— Так у вас же який Палац біля заводу!

— У вас — не менший, та його ж з собою не візьмеш!

— Отож. Хоч би кіно в селищі було, а то...

— А хіба тут всього цього нема? — питаю згори.

— А ти приземляйся, то й побачиш.

Почав я майданчика для посадки шукати. Та куди не потикався — скрізь перешкоди. Біля школи наче й пустир широченький, а тільки націлився сідати, чую — діти кричать:

— Обережно, Перче! Бачиш оті цегляні стовпи? То шкільні майстерні нам колись починали будувати. Та так і не закінчили, законсервували. Гляди, вріжешся, то й тебе законсервують!

Став я до закінчених об'єктів придивлятися. І побачив такий. Біля самого вокзалу на індивідуальній садибі — аж чотири будинки докупи зліплено. Почав спускатися, а мене й тут застерігають:

— Куди ти, Перче? Там експедитор по збиранню утилю Потребний живе. Кожного року по будинку ліпить. А з твого вертольота п'ятий поставить.

Полетів я вулицями Малої Данилівки. А там дороги широкі та ями глибокі. І темнувато. В поодиноких колодязях зірки блищать. «Кришок нема, — догадуюсь. — Тут як сядеш, так і встанеш». Долітався до того, що й бензину не стало. І пішов я на вимушену, сів, де попало. А попало якраз біля якоїсь крамниці.

— У вас, — питаю, — пальне є?

— Скільки завгодно, — відповідають продавці Наталка Токар та Надія Перфильєва. — Гроші наперед!

— Осюди налийте, — подаю бідона.

— Ого! — аж затанцювали продавці. — На кумпанію?!

Насилу второпали вони, що мені бензин потрібен, а не розливне малоданилівське «пальне».

— У нас тільки п'ють, — розсердились. — Не заважайте!

Огледівся я навколо — леле! У крамниці п'яниці, як джмелі, гудуть: ж-ж-ж... Лий! Ж-ж-ж... Хльобай!

— Оце найголовніша розвага в селищі, — кажуть малоданилівці. — Ні клубу в нас, ні перукарні, ні кіно, ні читальні. Є, правда, ще одна втіха — виходи на перон ст. Лозовеньки. У харківських театрах ми не буваємо, бо поїзники, а сюди приїдемо — нічиї серед колгоспників. І починає кожен сам себе розвагами охоплювати, як може, а торгівці горілкою тільки й чекають того.

— Та хіба ж, — цікавлюсь, — не можна запечатати крамничку?

— Пробували. Писали в район. Приїжджали в селище голова Дергачівського ССТ Остапенко та завторг райспоживспілки Хихля. Реагували на скаргу. Так за день нареагувались, що ледве їх додому дотягли!

— Правду жінки кажуть, що ви в крамниці пиячили? — запитав я завторга Хихлю в присутності голови райвиконкому т. Кулібаби.

— І скажуть таке — пиячив! — образився Хихля. — Та там і сісти фундаментально ніде. Ну, заскочиш, хватонеш, як та коза росиночку та кленовий листочок, і все...

— Тепер ми вже закриємо продаж горілки на розлив, — запевнив мене голова райспоживспілки Кльований. — Слово голови! Ось тільки крам продамо..

Повинні закрити. Не вилітати ж мені туди ще раз та перевіряти!

У Малій Данилівці і свій голова є. Селищну Раду товариш Безсонов очолює. Дуже полюбляє він рішення хороші виносити. І про закриття забігайлівки, і про благоустрій селища, і про ремонт школи і т. д. А от виконувати їх нема кому. Підшивають рішення-зобов'язання в «діло» і край. За методом селищних півнів тут працюють: проспівають і куняють, за світання не переживають.

— Такі вже в нас хазяї, — зітхають малоданилівці. — Думками за горами, а ділом у запічку.

Наслухався я такого тут досхочу. Насилу пального дістав і на другий день у райцентр Дергачі вилетів.

Не встиг я й розігнатися добре, а вже й над селищем Пересічним опинився. А там, бачу, біля церкви клуб стоїть недобудований. У клубі мовчазно і пусто, а в церкві править.

— Многая лєта! — басує піп. — Усім керівникам УНР-446 тресту 89 Харківського раднаргоспу. За те, що сьоме літо клуб будують — мно-га-я лє-та!

Вислухав я заздравну раднаргоспівським будівельникам і повертольотив на Дергачі. А тут заупокойну хтось бовкає. Дивлюся, стоїть на амвоні дергачівської церкви отець Тимофій Клюшник і на всі заставки ораторствує. Питаю:

— Чого стараєшся, батюшко?

— Анахтему членові церковної двадцятки Карпенкові проголошую. Зрікся він бога і церкви. Єретик!

— Ні за що гнівається на Карпенка батюшка, — кажуть люди. — Карпенко в газеті написав, який отець Тимофій святий та божий. Церковною касою крутить, спекулює та себе преміює. Піп і в редакцію ходив, спростування вимагав. А тепер — анахтему волає.

Отак розперезався дергачівський святенник. Нахабно орудує, бо працівники культурного фронту в Дергачах занадто відгородилися від церкви і впливу релігії.

— Гірка біда наша, — підійшов до вертольота голова райвиконкому т. Кулібаба. — Клубу у нас нема пристойного. Старий лише на 200 місць та й той валиться. А будівництва нового 9 років добиваємось. Облвиконком не фінансує. А воно ж, знаєте, у глухих закапелках і таргани заводяться. У селищах сектанти з'явилися. Де глухіше з культурою — там і вони...

Незвичайно для приміського району, а ось — так.

Робітники-поїзники з Малої Данилівки, Пересічного, Дергачів та інших приміських селищ на сучасних електричках їздять, газети читають, радіо слухають і в космічних польотах добре розбираються. Одне слово, культурні люди поїзники. І хочуть вони не лише «охвату» летючими бесідами у вагонах, а щоб і вдома у них фундаментальна і справжня культура була.

Про це, мабуть, і доведеться подумати і товаришам з раднаргоспу, і керівникам підприємств, і виконкомові Харківської обласної Ради. Разом з селищними Радами це питання поділовому обмізкувати.

Бортовий журнал «Перця» вів
К. ЛЕМЕШЕВ.

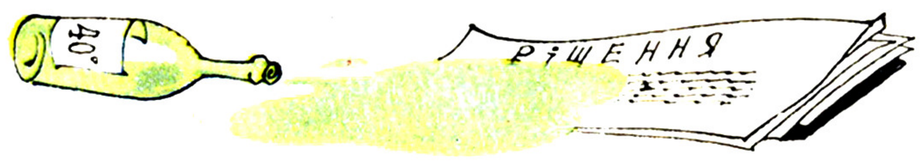

СЕРЕД ОКОЗАМИЛЮВАЧІВ

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА.

— Пишіть: крім того, нами знищено понад план 3,7 вовка та 15,38 лисиці!..

Анна САКСЕ

Мій друг ставить хату

БУВ у мене хороший друг — Яніс Донинь його звали. Ви ж пам'ятаєте Яна, Дониня Яна, Янку? Того, що на всіх вечорах був душею товариства, голосистого співака, кращого танцюриста, неперевершеного анекдотиста й автора найдотепніших тостів. Таким ви знаєте Дониня Яна. Але я знаю його ще й іншим — серйозним опонентом у дискусіях, пристрасним прихильником театрального мистецтва, невтомним читачем книжок та бібліофілом: в його бібліотеці були всі твори латиських радянських письменників, навіть ті, що їх читачі розкуповують за кілька годин. Ми зустрічалися щовечора — або вдвох сиділи в театрі і потім за чашкою кави ділилися враженнями про п'єсу та про гру акторів, або бродили по парках і вели розмову про поезію Ойяра Вацієтіса [1], драматургію Прієде [2], про нових «персон» у літературній критиці. Улітку ми завжди відпочивали біля якого-небудь озера. Купалися, загоряли, рибалили, ловили раків і самі їх варили, розповідали один одному справжні і вигадані рибальські історії. Розташувавшись у курені, раділи, що ми не прив'язані до якогось постійного місця, одним словом, не наймаємо дачі, через те й маємо змогу щоліта відвідувати нові, ще кращі місця.

Я тільки-но помітив, що веду розмову про Янку, Дониня Яна в минулому часі. Ви, напевне, починаєте хвилюватися, може, Янка, Яніс Донинь уже... Не хвилюйтеся, Янка живий і здоровий. Він ставить хату.

Почалося з того, що одного дня, взявши з собою спінінга, пливли ми в нашому гумовому човні озером Югла. Човен трохи випустив повітря, і ми пристали до берега. А тут, де не візьмися, прямує до озера наш знайомий Сукур з важким кошиком у руці.

— Здоровенькі були! Звідки ти?

— Здоровенькі були! А ви куди?

— Ми під'їхали за «пальним».

— А я тутешній. Перший врожай зняв. Цю картоплю сам виростив. Ласкаво прошу покуштувати.

— Хе, домовимося так — твоя картопля, наша — приправа! — сказав Янка і вийняв з човна улов — три величенькі щуки.

Ми винесли човна на берег.

Поки Сукурові діти чистили картоплю, а жінка смажила рибу, він показав нам своє господарство. Насамперед — власний будинок з п'яти кімнат, збудований за естонським проектом, облицьований кусками червоного граніту, з великими вікнами і під бляхою.

— Оцинкована, — підморгнувши одним оком, тихо сказав Сукур. — Тільки-но пофарбував. Дефіцитна річ, сам розумієш... Виміняв у покрівельників...

Ми обійшли гарні сонячні кімнати. Потім хазяїн повів нас у теплицю. Там майже нічого вже не залишилося — овочі давно зібрали. Цікавою була розповідь про теплицю, яка за перший же рік свого існування окупила себе.

— А в наступні роки — вірте мені — в будівництво дому від заробітної плати я ні копієчки не додав, мені його теплиця збудувала, — закінчив Сукур свою розповідь.

Сад. О, сад був просто чудовий! Кожен метр землі було по-хазяйськи використано. Між молодими сливами і яблунями росли полуниці, морква, огірки і помідори, на компостних купах лежали величезні гарбузи, а вздовж паркана, немов живопліт, вилася турецька квасоля.

— Чудово, просто чудово, — захоплювався Янка. — Справжнісінький японський садочок!

— Подобається? — посміхнувся Сукур.

— Рай! — прошепотів Янка.

— І головне, такий рай, з якого тебе навіть чорт не вижене! — підтвердив Сукур.

— Знаєш що? — звернувся він до Яна. — Ти теж міг би збудувати собі такий будиночок. Саме тут біля мене є вільна ділянка землі. За неї воює один співак з опери, але мені хотілося б мати тихого сусіда. Ті співаки як почнуть драти горлянку, так аж вікна деренчать!

— Та де вже там мені... — безнадійно протяг Янка.

Надвечір, коли ми пливли озером, у Янки тільки й мови було про Сукурів будиночок та садок. Увечері, сидячи в автобусі, він було вже передумав ставити власний будинок, але, прощаючись зі мною, рішуче сказав:

— Будуватиму!

Другого дня, в обідню перерву, я хотів, як звичайно, посидіти з Янком під липами і домовитись, який кінофільм підемо дивитися ввечері, але Янові було ніколи.

— Побіжу, подзвоню Сукурові!

Наступні події відбулися з карколомною швидкістю. За допомогою Сукура ділянку під забудову дістав не оперний співак, а Янка.

Надалі наші розмови відбувалися приблизно так: я розповідав Янові, що в неділю відкривається виставка творів молодих художників, а він відповідав, що дуже, мовляв, шкодує, хотілося б побачити, але не буде часу — за неділю треба вирити котлован. Коли я повідомив, що в книгарні з'явилося друге видання збірки Мірдзи Кемпе [3] «Любов» (першого навіть у Яна не було), він поремствував, що тепер він якийсь час не зможе купувати книжок, бо той будинок...

Хіба могли ви раніш уявити собі день народження Лігіти без Яна? Але коли я нагадав йому, що післязавтра третє вересня, Янка зніяковів і почав виправдовуватися:

— Знаєш, цього разу я не зможу піти до Лігіти.

— Чому? — здивувався я.

— Сам розумієш — без подарунка не прийдеш. Пляшка вина, торт, квіти, — лічив він, згинаючи пальці, — і п'ятдесяти карбованців як не було.

Як це було не схожим на колишнього Янку!

Довелося щось збрехати Лігіті, щоб виправдати відсутність Яна. Але вечір пройшов нудно — не вистачало душі товариства.

Якщо хтось із вас захоче ставити собі власну хату, спитайте поради в мене. Я до найдрібніших деталей знаю, де знайти проект будинку, як домовитися з будівельниками, де шукати будівельні матеріали. Про це все я довідався від Дониня Яна, бо в ті короткі хвилини, коли ми бували вдвох, він ні про що більше не розмовляв, тільки про свій будинок. Останнім часом ці хвилини і справді скоротилися, бо ні в театр, ні в кіно ми вже разом не ходили — Янка заощаджував гроші. А коли я купив квитка і йому, — не пішов — забракло часу: треба було поратися біля будинку, чи кудись побігти домовитися з якимсь майстром. Янів квиток я віддав Лігіті, — тепер ми будемо ходити в театр удвох.

Ви можете не повірити, коли я розповім про нашу останню зустріч з Яном. Нещодавно, двадцятого вересня, ми випадково зустрілися у трамваї.

— Ти чув? — звернувся я до нього.

— Що саме? — здивувався він.

— Наші ракету на місяць запустили!

— Он як, — байдуже протяг він і раптом, немов проковтнувши аршина, став дивитись у вікно.

— Ти бачив? — схвильовано спитав він.

— Що? Ракету? — схопився я.

— Та не ракету, — дражливо махнув рукою Янка. — Там стояла машина з чудовими тридюймовими дошками і балками. Ну, бувай, побіжу спитаю, де їх можна придбати!

Тепер ви розумієте, чому я розповідаю про Яна Дониня в минулому часі.

1959 р.

Переклад з латиської Ірини ЛИПОВЕЦЬКОЇ.

---

[1] Ойяр Вацієтіс — молодий сучасний латиський поет.
[2] Прієде Гунар — сучасний латиський драматург.
[3] Мірдза Кемпе — сучасна латиська поетеса.

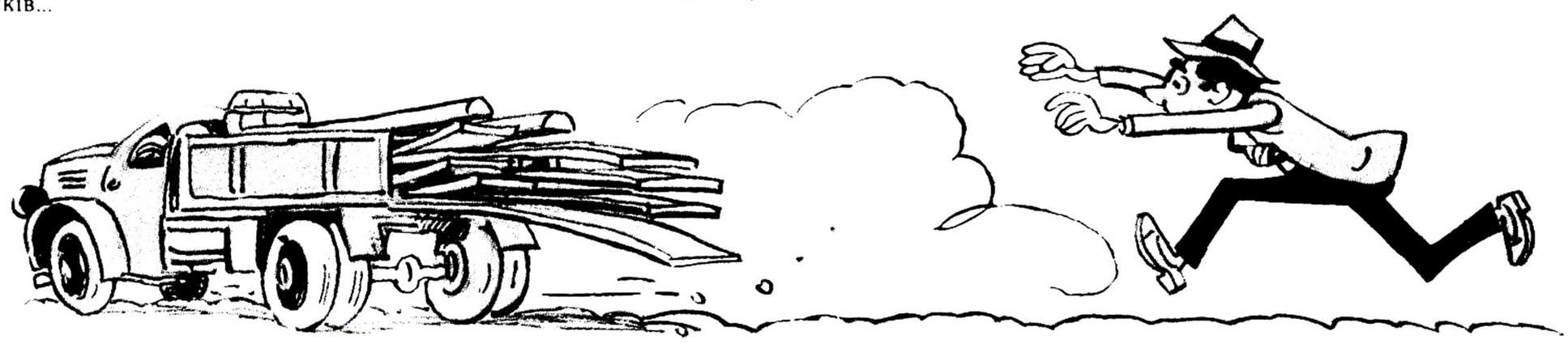

Мал. Л. БОЙКА

На станції Мукачеве, Львівської залізниці, лежать місяцями мінеральні добрива.

(З листа до редакції).

— От якби поле перетягти сюди!

ПРО ЧУДНЕ ТА СМІШНЕ

ЧОБОТИ З РУКАВАМИ

— Що ж це таке, чоботи з рукавами? — запитає читач. — Останній зойк моди чи клоунський одяг якогось стиляги?

Ні! Такі чоботи пошили кілька поважних товаришів, які живуть у м. Ананьєві, Одеської області.

Об'єднували там побутову артіль «Нове життя» з райпромкомбінатом.

«Що ж би його таке зробити, щоб залишилася добра згадка про покійну артіль?» — подумав недавній голова райвиконкому, а нинішній директор райпромкомбінату Самойлюк В. Г.

І придумав. Відчикрижив 500 дециметрів хрому собі на пальто.

Така мода сподобалась і працівникові райкому КП України Попенкові Л. Д. Він теж відкраяв такий же шматок хрому.

— Якщо вже казати по-правді, то найбільше право на добрий спомин про покійницю маю я, — сказав колишній голова артілі Кайгородов П. М.

І теж відпанахав добрячий шмат.

Заплатили вони за той «улов» не дуже щедро...

А що таке 500 дециметрів хрому? Мало чи багато? Порівняємо. З 500 дециметрів хрому можна пошити щонайменше 8 пар чобіт. А якщо пустити шкіру на переди, то вийде 35 пар взуття.

Два місяці взуттєві майстерні не мали хрому. Шевці сиділи без діла, бо ні нового не пошиєш, ні старого не полатаєш. Отож вони на дозвіллі взяли та й написали про цю чудну історію до журналу.

А за них усіх розписався

М. ПЕТРОВЧЕНКО.

ПРО КРИЧУЩИЙ ФАКТ ТА ПРОПАЩИЙ АКТ

Качки Чорноморського заповідника здавна всіляких вогнестрільних шибеників побоювалися. Хоч і в заповіднику жили.

Отож, як дійшов до Голої Пристані новий закон про охорону природи, качки затанцювали від радості. Аж гульк — стоять на березі голопристанський прокурор Івченко та адвокат Камергородський.

— Агов, крилаті друзі! — крякнув до зграї качок красень-селезень. — Злітайтесь ближче, представників закону послухаємо. Прокурор браконьєрів лякатиме, а адвокат нас захищатиме.

Злетілися качки хмарою. А прокурор та адвокат як вихоплять з-під плащів рушниці та з чотирьох стволів: «Ба-бах!» Аж луна покотилася.

Застукав браконьєрів лісник Чорноморського заповідника Скубеник, склав протокола і відіслав його у Херсонське управління лісового господарства. Довго те управління мовчало. Лише в січні цього року відписало, що «за давністю випадку заходів вжити неможливо».

Отакі коники викидають голопристанські законники, і так їх карають херсонські охоронці зеленого друга!..

ЯКЩО ВЖЕ ЗАМІЖ ТРЕБА ЙТИ...

Один статечний режисер
Повчав артиста молодого:
— Ви — Возний нині! І тепер
Вам бравий вид цей ні до чого.

Що вам нема і двадцяти,
Забудьте, друже. Ви — на сцені!
Шляхи артиста до мети —
У перевтіленні! В натхненні!..

Зітхнув юнак: — Не та мета!
Запал юнацький щирий стримав...
А поруч режисер кректав —
Готовий Возний і без гриму!

Йому б на пенсію пора,
А він, розчулившись до краю,
Сказав: — Я гратиму Петра,
Цю роль я сорок років граю!..
. . . . . .
...Прем'єра йшла. Весь зал затих,
Та раптом хтось порадив палко:
— Якщо вже заміж треба йти,
То йди за Возного, Наталко!..

К. МІХЄЄВ.

КОРОТЕНЬКА ОДА

У Хотінському районі на Сумщині Іволжанський відгодівельний радгосп (директор т. Міщенко) забруднив нечистотами чудесний став, який належить сусідньому спиртозаводові.

Проспіваймо лиху славу
«Трудящому» мужу:
Примудрився він зі ставу
Зробити калюжу!

Споминає його кожен,
Хто на став поткнеться.
Хай же йому ще й від Перця
Добряче гикнеться.

П. ГАЙ.

ГАЛАНТНИЙ КАВАЛЕР

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Давай, я тобі піддам...

«СВАТИ»

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО.

Ведуть нового голову.

Давайте заглянемо...

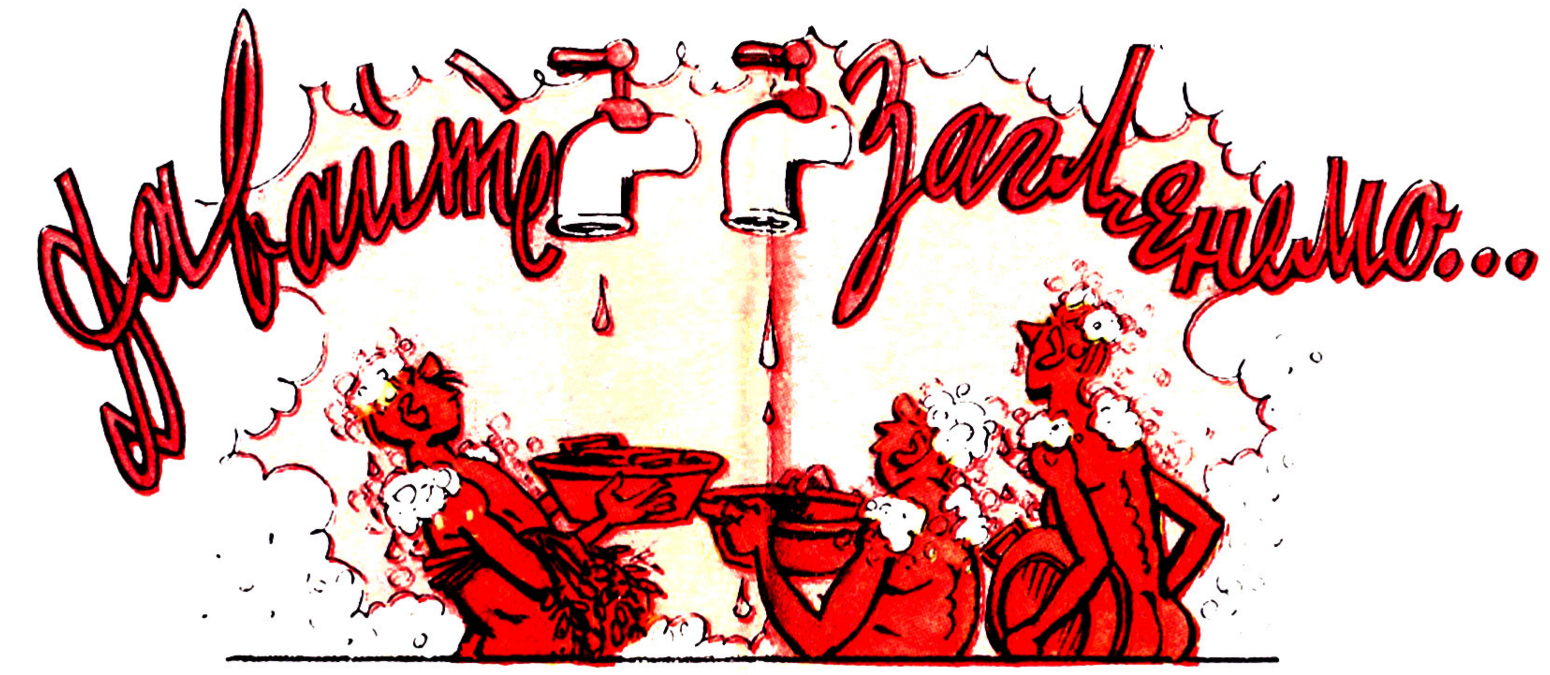

Громадяни і громадянки! Тема нашої сьогоднішньої лекції буде така: давайте заглянемо.

Давайте, кажу, заглянемо у деякі села і райони.

Заглянемо і запитаємо: у якій посуді краще полоскати п'ятки — в чавуні чи в ночвах?

Ми такої думки — сподіваємося і ви нас підтримаєте — найкраще митися у просторій теплій лазні.

Будемо послідовні: проаналізуємо оце санітарно-гігієнічне діло.

Припустимо, ви свої п'ятки поставили у навун з гарячою водою. Поставили, як це роблять — покажемо пальцем — шановні керівники села Єлисаветівки, Мар'їнського району, Сталінської області.

Ну, поставили. Ну, почали мити. Ну й що з того?

Ви й самі нас запитаєте: справді, що з того? А решта території, як-от: коліна, під ложечкою, під руками, і т. д. і т. п. — вони як?

Отож ми й кажемо — біда! Бо решта території у чавуні не вміщається й залишається поза увагою мила і мочалки.

Ну, хай отакі експерименти шановні керівники для розваги на собі роблять. А навіщо ж славних жителів Єлисаветівки позбавляти людської культурної утіхи?

Подумайте — в Єлисаветівці і досі не поставили лазні.

Чотири роки проекти складають, а лазня як стояла у плані, так і досі стоїть розмальована на чудовому кольоровому папері.

Переходимо до іншого села. До Джулинки, Бершадського району, Вінницької області.

Спочатку давайте згадаємо ім'я голови сільради — Павлишина Івана Онисимовича.

Іван Онисимович регулярно, щосуботи милися у лазні. Милися й люди, бо була в селі непогана лазня.

Потім на Івана Онисимовича щось набігло. Взяли й почепили на дверях лазні замок. Кругленький, невеликий замок.

Згодом схаменулися — запротестували. Чого це, кажуть, третій рік висить замок маленький? Пора притулити замок величенький.

Сказано — зроблено. Таку залізяку пригатили, єй-єй, аж у Бершадському райвиконкомі видать.

Тільки раз на тиждень і відкривається лазня, та й то не для всіх, а лише для учнів спецшколи.

Словом, не лазня, а якась фортеця. Хочеш, а не проскочиш!

Тепер перейдемо до сіл та хуторів Щорського району, Чернігівської області.

Надходить, скажімо, субота. Голова колгоспу Михайло Масляний ламає березового віничка і гайда у Стару Рудню до сусіднього голови колгоспу — Письменного Федора Федоровича.

Біжить і радіє: — У нас, у Смячі, немає лазні, так я у Федора Федоровича пополощуся...

Прибігає, а Федір Федорович сам у ночвах перекидається... Поринає й виринає...

Тоді обидва ламають ще одного віничка і — куди? У село Великий Дирчин до голови колгоспу Борисенка Трохима Яковича.

А Трохим Якович:

— Чого ви, братці, гасаєте? Хто вам таке наплів — у нашому колгоспі єсть лазня? Господь з вами, — немає! То вам приснилося. Сідайте краще на машину, та гайнемо в село Тур'ю, до голови колгоспу Ярошенка Михайла Михайловича. От молодчина! Лазню з цегли двигонув!

Сіли. Поїхали. Приїхали. Дружина Ярошенка тепло прибулих зустрічає, тепло й промовляє:

— Люди добрі! Схаменіться! Михайло Михайлович сам поїхав митися аж у Чепелів, до голови колгоспу, до товариша Ковбаси.

Приїжджають у Чепелів — о, дивина! — дружина правду сказала. Вони удвох в шаплику спини полощуть, і один одного віничками шмагають.

Нема лазні і в селі Бречі, і в Низківці. Що нема, то нема.

Пара є, пару пускають... Усе ото обіцяють: збудуємо!

Обіцяють і пару з рота випускають.

Переходимо до чергового питання: з якого матеріалу краще будувати лазню?

У Кудрівці, Сосницького району, Чернігівської області, голова колгоспу т. Береберя два роки планово доказував, що лазню найкраще будувати з черепашника.

Пізніше перепланував, три роки упевняв — з цегли!

Останні три роки переконує — з цементу! О, буде лазня! Ні вітри не будуть продувати, ні дощі не розмиють.

Монументальну двигонемо!

Оце пішов дев'ятий рік, як у Кудрівці «двигають» монументальну лазню.

Продовжуємо нашу лекцію про лазні. Ось у великому селищі Жовтневе (Миколаївської області) справді збудували монументальну лазню. Двоповерхову збудували.

Але ж отут, ув оцій лазні, і двоповерхові, монументальні неув'язки. То дров немає, то води не вистачає.

І ось отаке бувало: з одного боку холодище повіває, з другого боку жарище припікає.

Ви можете почути в деяких лазнях і концерт. Намилені люди співають:

— Дайте ж хоч яку-небудь лантушину мило стерти!

А їм відповідають:

— Коли намилена людина бігає по лазні, їй-богу, виходить вроді смішніше.

Один жартівник з приводу таких лазень і вірша написав:

«Намильте кому треба шию за це,
бо більше не можна такого терпіти.
В два поверхи лазня височить,
а миємося дома в коритах...»

Ось де води, хоч відливай! У Володимир-Волинській лазні! (Волинської області).

Не лазня — водолікарня! Воді ж ну нема куди протікати, то ото вся брудненька водиця озером стоїть у лазні.

Вище колін сягає...

Завкомбінатом побутового обслуговування Васильєв М. В. і завлазнею Герасимюк І. В. ще й гоноровито вихваляються:

— Не треба і на Куяльник їхати. У нас грязі, так грязі — хоч перекидайся, хоч купайся!

Ото чуєте, як хваляться. Недарма у народі кажуть: усякий кулик своє болото хвалить.

Наостанку згадаємо купальний епізод, який стався у районному селі Троїцькому, Троїцького ж району, Луганської області.

У район на початку року прибули представники з області й завітали до хати голови райвиконкому т. Соломашенка.

Прийшли, а т. Соломашенко гостей не приймає.

Сюди-туди, не впускає — і край! Що таке, думають, загордився чи що?

Почали вияснити й вияснили: голова райвиконкому т. Соломашенко в цей час у хаті купався в оцинкованих ночвах.

Ми, мабуть, хлюпаючись у ночвах, у натуральному вигляді, теж би до хати гостей не пустили.

Поміркуйте самі: хіба може високошановне районне начальство приймати дорогих обласних гостей з намиленим пупом?

Зацікавилися — чому районне начальство купається вдома?

Гадали, гадали й розгадали: у районному селі Троїцькому ніяк лазню не затоплять. З 1956 року.

* * *

Гукаємо — будуйте лазні! Бо може таке бути, як в одному симпатичному селищі трапилося.

Не було в тому селищі лазні, люди взимку не полоскалися й не купалися.

Весною посилають весняну комаху до селищного начальства і наказують:

— Сівба розпочалася, піди начальство збуди. За п'ятку гризни!

Повернулася назад весняна комаха і гіркими слізьми залилася:

— Чого ревеш? — питають.

— Реву, бо не виконала вашого благородного наказу — не збудила. Не вкусила.

— Чого — не долетіла?

— Ні — п'ятки броньовані. Як панцир — не прокусиш.

Після оціеї події поставили в селищі хорошу, світлу й теплу лазню.

Змили з п'ят панцир...

Прекрасна штука — світла, тепла лазня.

Ол. КОВІНЬКА.

Мал. БЕ-ША

— Молока у борг не дають, вимагають корми готівкою!

perec-ua.
perec-ua.

Любий Перче!

Артемівська солева шахта № 1 постачає Корсунь-Шевченківському району сіль-лизунець. Але замість грудкової солі часто надсилає дрібну, перетерту сіль, зовсім непридатну для підгодівлі худоби. Ось і недавно з одержаних шістдесяти тонн солі лише п'ята частина виявилася грудковою, а то все порох...

Отак кривдять артемівські постачальники наших корів, цих добрих, сумирних тварин. Ми знаємо, Перче, що за такі штучки ти частуєш тертим перцем. Але добре було б, якби в даному випадку ти підшукав добрячу грудку перцю-лизунця.

О. БОДНЯ,
головний інспектор райсільгоспінспекції.
Черкаська область.

Відгадай загадку: «Один кричить, другий мовчить, третій хлипає, а четвертий голосу не подає...»

Щоб ти даремно собі голову не сушив, підкажу. Це — репродуктори по наших хатах. Із 130 радіоточок у селі працює лише 25. Але це не заважає начальникові В.-Деркальської контори зв'язку т. Безпечному акуратно, місяць у місяць, стягати гроші за радіофікацію.

Скільки вже ми дзвонимо, скільки просимо т. Безпечного, щоб полагодив радіотрансляційну мережу, та чомусь не доходять до нього наші голоси. Невже в нього чутність така ж сама, як і в підпорядкованій йому радіомережі?

А. ХИМОЧКА,
агроном.
Колгосп ім. Кірова,
В.-Дедеркальського району,
Тернопільської області.

Пробач, що пишемо тобі на дуже пожмаканому папері. Зветься він: «Папір для друкарських машинок». Придбали ми недавно кілька пачок цього добра. Кожна пачка важить півкілограма і в жодній з них немає пристойного аркушика: усі м'яті, рвані.

Випускає цю продукцію Славутська паперова фабрика Вінницького раднаргоспу. На кожній пачці надруковано ціну: 5 крб. 75 коп. або 58 коп. новими грішми.

Розтлумач, Перче, славутським бракоробам усно, бо на їхньому папері ти навряд чи захочеш писати, що вони глибоко помиляються. Такій продукції і в базарний день гріш ціна.

В. ФЕДОРОВИЧ,
контролер-ревізор.
м. Львів.

Директор Пирятинської РТС т. Бутко І. Ф., головний інженер т. Шахрай П. К. та механік по трудомістких роботах у тваринництві т. Щур Г. І. дуже люблять співати пісню: «Копав, копав криниченьку...» Співали вони її і в нашому колгоспі ім. Кірова.

Ще в 1959 році склали ми з РТС умову про те, що вона проб'є колодязь на молочно-товарній фермі № 2. І ось приїхали до нас керівники РТС, привезли труби та лебідку канатно-ударного буріння. І двох робітників з собою прихопили.

Керівники походили, подивились і поїхали, а робітники взялися до діла. Ударили вони раз, ударили другий... Били місяць, били другий і третій. Пройшовши 46 метрів — попрощалися...

З'явилися вони аж минулої осені. Заглибили свердловину до 150 метрів і знову зупинилися.

Як і раніше, ми гонимо худобу на водопій до річки Удай. А як річка замерзає, то змушені і бочками воду возити, і відрами носити.

Просимо тебе, Перче, підключись до отого тріо з РТС і теж заспівай: «Копав, копав...» Сподіваємось, що після твоєї пісні наша худоба матиме воду.

В. ЯЦУН,
секретар парторганізації колгоспу.
с. Давидівка,
Пирятинського району,
Полтавської області.

Чудесний цегельний завод є на околиці м. Горохова. Обладнаний за останнім словом техніки. 40 тисяч штук цегли виробляє він щоденно. Десятки автомашин працюють на вивезенні готової продукції.

А за 150 метрів від заводу проходить траса Горохів — Берестечко. Не дорога, а золото. Хоч яєчко коти. Але щоб добратися до неї, треба добре попихтіти на під'їзній дорозі, погазувати, грязюку помісити, не один зайвий літр пального спалити.

Уже стільки праці та коштів втоптали, Перче, у грязюку, що, напевно, їх би вистачило, щоб замостити не тільки 150 метрів під'їзду, а цілих 150 кілометрів...

А ми все газуємо, все в баюрах борсаємося!

ШОФЕРИ.
Волинська область.

Незвичайна пригода трапилася оце в м. Слов'янську, Сталінської області. З столу голови міської Ради т. Кучеренка зник план благоустрою вулиці ім. Фрунзе. Очевидці доказують, нібито він вилетів у кватирку та й ляпнувся в багнюку, що розлилася на розі цієї вулиці.

Кинулися рятувати той план, та куди там! Багнюка ж така, що ні обійти її, ні об'їхати.

Викликали водолазів, та вони в багнюку не наважилися лізти.

— Почекаємо, кажуть, спеки.

От і чекаємо. Та старожили подейкують, що треба доброї спеки, щоб багнюка та висохла. А що, коли не висохне вона й цього року, як тоді бути?

Порадь нам, Перче!

М. ШУМЕНКО.
м. Слов'янськ.

НЕ НАЛЛЄШ У ГРІЛКУ...

На станції Борщів це сталося.

Одного ранку там гуртом захворіло геть усе керівництво: начальник станції Кочетов, його заступник Гуменюк і вагар Чубак. Хворіти, звичайно, може кожен. Однак, в історію своєї хвороби керівні працівники станції Борщів уписали нову сторінку: вони дружно й одностайно вирішили хворіти без відриву од виробництва.

Пасажири, які нічого не знали про це героїчне рішення, були вельми здивовані, коли побачили на роботі т. Кочетова з грілкою в руці. Ще більше здивувалися вони, побачивши тут же з грілкою і заступника начальника станції т. Гуменюка.

— Об'ївся? — посміхалися пасажири.

— І чого б ото зуби скалити! — сердито сказав вагар. — От і я ледве на ногах тримаюсь, а роблю. Спиртом би натертися, та де його візьмеш...

Але вагар трохи согрішив перед істиною. Де взяти спирту — він добре знав. Он він, на колії... Цілих три цистерни!

Вагар, облизуючись, поглядав на цистерни з спиртом і відчував, що все його нутро розривається від суперечностей. І справді, цистерни давно вже повненькі, а грілки... порожні. Що сталося?

А сталося не так, як гадалося: працівникам спиртозаводу набридло наливати державний спирт у приватні грілки. І саме за цей високий (хоч і запізнілий) порив душі вони й поплатилися.

Першого удару завдав їм вагар. Коли спиртовики попросили його заміряти цистерни, той відповів: «Не горить... Почекаєте до завтрього!»

Як не пекло, як не гірко було думати, що з кожною годиною ростуть штрафи за простій, працівники спиртозаводу чекали. І дочекалися. Біля цистерн появився сам начальник станції.

— Не дозволю! — гримнув він. — Не дозволю відправляти цистерни з спиртом. Вони несправні!

— Але ж їх перед заливкою оглядав ваш заступник. І вагар. Вони дозволили...

— А я не дозволяю! Я... я... я... Де моя грілка? Негайно ж поверніть її!

Як не не прикро, доводиться визнати, що на чужу власність було вчинено замах: грілку начальникові станції Борщів не повернули. Колектив спиртозаводу залишив її собі на добру згадку про ті часи, коли підігрівали спиртом керівника станції перед відправкою цистерн. А за компанію взяли й грілку заступника начальника станції Гуменюка.

А що, коли керівники станції знову захворіють і їм знову знадобляться грілки?

Тоді доведеться, мабуть, їх зігріти якимсь іншим способом...

Працівники спиртоконсервзаводу КОШЕНКО (техкер), НОВОСАД (зав. спиртобазою), ДЗИЙДЗЄ (ст. хімік), ГАЛЯС, СКОРОХОД, МЕТЕЛЬНИЦЬКИЙ (робітники).

м. Борщів,
Тернопільської області.

БЛАГОДІЙНИК

— А концерт! Яка співачка!
Що? Квитки? І не питайте!
Там до каси лізуть рачки...
Вам — влаштую я. Стривайте.
Тільки... що, дозвольте знати,
Я від цього буду мати?

Знаю, мрієте про Сочі.
Не турбуйтесь — за готівку
І собі, і вам охоче
Роздобуду я путівки.
Тільки... що, дозвольте знати,
Я від цього буду мати?

Ви уже із телефоном?
Не поставили ще? Важко?
Слід зустрітися б давно нам!
Ось черкну я вам бумажку...
Тільки... що, дозвольте знати,
Я від цього буду мати?

Ваш синок кінчає школу?
Має бути ще екзамен?
Не хвилюйтесь ви ніколи —
Я знайомий там із замом...
Тільки... що, дозвольте знати,
Я від цього буду мати?

Ви дістати щось хотіли?
Тихше. «Волгу»? Непогано.
Я за вас — душею й тілом!
Розіб'юся — а дістану!
Тільки... що, дозвольте знати,
Я від цього буду мати?

Що вам ще? Які турботи?
Я вам влаштую — дайте згоду.
Сподіваюсь, ви не проти?
Я для вас в огонь і в воду!
Тільки... що, дозвольте знати,
Я від цього буду мати?

Що?! Повістка?! Як? До суду?
Ох, яка невдячність чорна!
Це тварюки, а не люди:
Їм — добро, вони ж вам — чорта!..
Ну, а що, дозвольте знати,
По суду я буду мати?

Валентин ЛАГОДА

ІНОЗЕМНА САТИРА

Малюнки із журналів «ДИКОБРАЗ» (Прага), «ЛУДАШ МАТІ» (Будапешт), «РОГАЧ» (Братіслава), «УРЗІКА» (Бухарест) та «ШПИЛЬКИ» (Варшава).

Чомбе вербує армію.

— Рятуйте мою душу (СОС — ООН).

НАРОДНИЙ КАПІТАЛІЗМ

—Без Чомбе нам було б жарко...

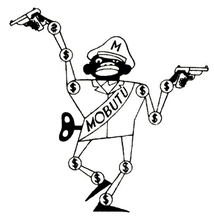

Заводна іграшка колоніалістів.

У ЗАХІДНІЙ НІМЕЧЧИНІ

— За зразкову поведінку вас звільнено достроково.

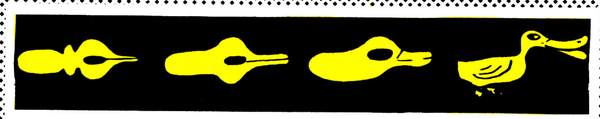

Без слів.

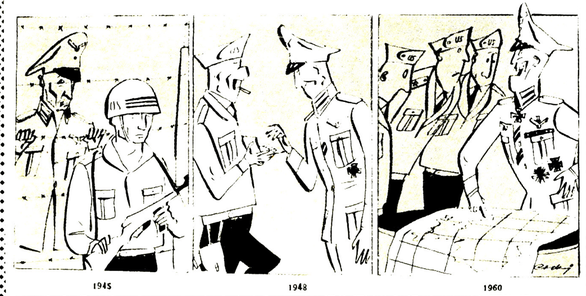

Історія розвитку американо-німецьких відносин.

НАРОДНІ УМІЛЬЦІ

ЩО ВИ БАЧИЛИ?

— Діду Лунько, так що ви вчора в лісі бачили?
— А біс його знає... На вовка не схоже і не літає, а на березу дивилось.

Повідомив А. ШЕЛУДЯК
з с. Воздвиженське, Ямпільського району, Сумської області.

ХИТРІСТЬ ЛЕДАРЯ

Під час екзаменаційної сесії один ледар вирішив складати екзамен з першою групою, сподіваючись, що йому допоможуть сильніші товариші.

Професор трохи почекав, а потім сказав:
— Хто згоден відповідати без підготовки, тому ставлю оцінку на бал вищу.

Ледар прямує до столу професора і, подаючи залікову книжку, говорить:
— Ставте мені трійку.
— Чому?
— Бо я нічого не знаю...

Надіслав читач «Перця»
Г. І. МИРОШНИК
з м. Алаверди, Вірменської РСР.

ПІД ЧЕРВОНОЮ ПАРАСОЛЬКОЮ

Ховав піп мерця і зайшов з цілим похороном до церкви. По скінченню молебня хотів відпровадити небіжчика на цвинтар, аж тут почав накрапати дощ.

— Паламарю, — звертається піп, — підіть на плебанію та принесіть мені парасолю, бо починає росити дощ, і я геть ризи змочу!

Побіг паламар на плебанію, але дома нікого не застав. Метнувся він по всіх кімнатах і аж у спальні на постелі уздрів червону парасольку. Зрадів, що не доведеться вертатися голіруч, вхопив парасольку та й приніс попові. Піп, хоч-не-хочеш, — мусив відкрити червону парасольку і докінчити похорон.

Стара бабка теж була на цьому похороні. А сталося так, що за короткий час помер бабчин дід. Бабка домовилася з попом за похорон та й тиче йому ще щось у руку.

— А це що? — здивувався піп.

— А це, батюшко, ще десять крон понад ціну, тільки дуже я прошу, щоб ви і мого діда ховали під червоною парасолькою... Дуже мені сподобався такий похорон...

Надіслав читач «Перця»
Мануйло СМЕРЕЧАНСЬКИЙ
з м. Праги (Чехословаччина).

СОЛДАТСЬКА ВЕЧЕРЯ

Солдат царської армії повертався додому. Дорога була далека, а тут зимова ніч його застала. Прийшов він в якесь село і попросився ночувати до людей. Господарі якраз сіли вечеряти. Солдат і собі рішив перекусити. Поліз у торбу, а там ні крихти хліба не лишилось. Сидить він та тільки дивиться на стіл. Тут господар догадався:
— Сідай, служивий, їсти!
А він сором'язливо:
— Ні, спасибі.
Господар знову:
— Сідай їсти!
— Ні, спасибі.
«Ну, думає, як третій раз попросять, то сяду».
Сидів-сидів, а ніхто нічого не каже більше. Тоді солдат сам на себе:
— Солдат, слушай приказ — сідай їсти!..
І маршовим кроком пішов до столу.

Надіслав читач «Перця»
О. СВИДЛО
з м. Москви.

ІВАН ТА ЦИГАН У ДОРОЗІ

Подорожували якось Іван і циган. Іти було ще далеко. От циган і пропонує:
— Неси мене, Іване, на плечах, а я буду своїх пісень співати. Коли всі проспіваю, тоді понесу тебе, а ти співатимеш своїх...
На цьому й домовились. Переспівав циган свої пісні, скільки знав, і посадив собі на плечі Івана. Довго Іван їхав та співав і до того доспівався, що вже жодної нової пісні не знає. А йти ще далеко. Тут він і почав:
— Клим дома, Хоми нема,
Хома дома, Клима нема,
Клим дома, Хоми нема,
Хома дома, Клима нема...
Циган слухав, слухав та й питає:
— Іване, а коли вони обидва будуть дома?
— Тоді, коли ми прийдемо додому, — відповів Іван.

Повідомив Г. Н. СИДОРЕНКО
з с. Сарни, Монастирищенського району, Черкаської області.

ЛІКАРСЬКА ПОРАДА

— Сусідко, а що вам сказав лікар про ноги?
— Та сказав, що могла б я їх уже хоч раз помити...

Повідомив А. Ю. ТЕЛИЧКО
з м. Ужгорода.

ГРАМОТА — ВЕЛИКЕ ДІЛО

Це було давно. Пішли на заробітки грамотний і неграмотний. Влаштувалися на роботу. Перший робить в конторі, а другий — косить, молотить і землю копає.

— Чого так зроблено на світі, — думає неграмотний, — я так тружусь, а одержую менше товариша. Піду до начальника.

Той послухав та й каже:
— Бачиш воли? Побіжи і спитай, що вони повезли.
Побіг неграмотний. Прибігає назад.
— Пшеницю.
— А почому вона?
Неграмотний побіг удруге.
— По полтиннику пуд!
— А куди повезли?
Той побіг втрете.
— У Миргород.
— А тепер погукай свого товариша! — сказав начальник.
— Бачиш, он там далеко пішла хура! Піди й спитай, що вони повезли, — сказав начальник грамотному.
Той побіг, нагнав хуру і швидко повернувся.
— Хура повезла пшеницю в Миргород. Будуть продавати по полтиннику пуд. Всього 12 підвід.
— Тепер ти зрозумів, чому я йому плачу більше? — спитав начальник.

САМ СЕБЕ ПЕРЕХИТРИВ

На одній станції стояв поїзд Ленінград — Київ. У вагон зайшов дядько.
— Людей багато, — думає він, — але я їх одурю.
Він відкрив кришку чемодана і закрив, а потім поліз під лавку.
— Що ви шукаєте? — заметушились пасажири.
— Та не зважайте, — сказав він, — я все одно її спіймаю.
— Кого?
— Та змія з чемодана втекла...
Людей з вагона як вітром здуло, а дядько заліз на полицю і спить. Вночі прокинувся і гукає:
— Провідник, скоро Київ буде?
А провідник лазить з ліхтарем під лавками.
— Який там Київ! — каже він. — вчора якийсь дурень випустив змію, тепер відчепили вагон. От і стоїмо в тупику...

Повідомив читач «Перця» С. П. ОЛЕФІРЕНКО
з м. Ленінграда.

Малюнок-жарт А. ВАСИЛЕНКА

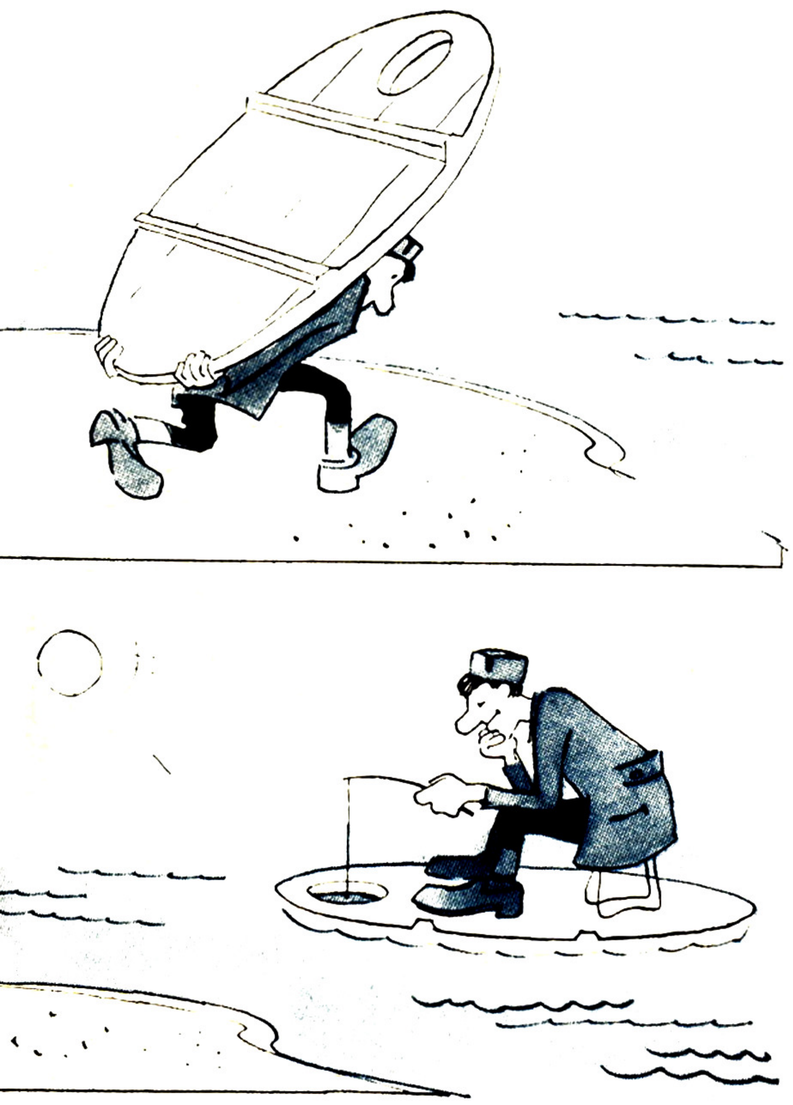

Любитель підльодного лову.

СТРАШНЕ ПЕРО НЕ В ГУСАКА...

(УРИВКИ З НАПИСАНОГО)

«Під одягом вище ліктів у кожного перекочувались дужі, налиті силою м'язи».

—

«Який же я трутень, коли мені щодня доводиться порати сорок штук птиці, двоє свиней, корову і четверо дітей».

(З листа до редакції).

—

«Не дивно, що, коли інститут скорочував обсяг робіт, бракороб і сутяга, негідник і хуліган був скорочений в першу чергу».

(З листа до редакції).

З нашого фотоальбома

Багатий і славний комбінат «Сталіншахтобуд», Сталінського раднаргоспу! Його трести, БМУ, БУ, контори не тільки лік своїм багатствам втратили, а навіть часом забувають, де що лежить.

Сьогодні Перець у своєму фотоальбомі показує дещо з цих забутих скарбів. Може, глянувши на них, керівники комбінату «Сталіншахтобуд» і про інші згадають.

Гляньте на цей сарай (фото № 1). Сарай тільки на фото здається сараєм. Насправді ж це з 1945 року забутий комбінатом цех по виготовленню високовольтного розподільного обладнання. На комбінаті про нього згадують лише тоді, коли треба одержати готову продукцію. А от, щоб довести цех до пуття, закінчити його, — до цього на комбінаті ні в кого руки не доходять.

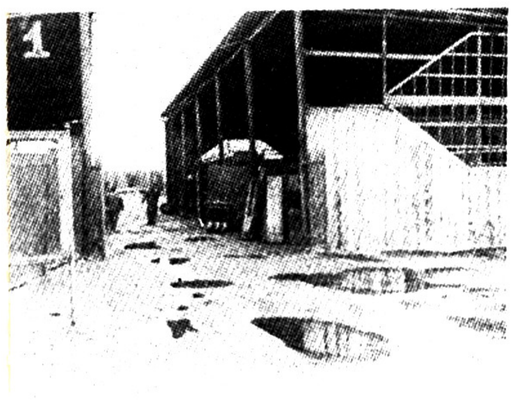

На фото № 2 красується підйомна машина шахти «Новоцентральна». Цю потужну підйомну машину давненько вже випхнув у болото трест «Сталіншахтобудмонтаж» і ніяк не знайде другої підйомної машини, щоб підняти з багнюки першу.

Фото № 3. Це не телевізійна вишка. Це щогла канатного терикон-ника у горизонтальному стані. Стати вертикально вона не може вже п'ять років, бо, коли її монтували на шахті «Щегловка-Глибока», то забули привезти канати.

Ці три фото редакція від щирого серця підносить керівникам комбінату «Сталіншахтобуд». Перець сподівається, що, озброєні фотографіями, вони швидше розшукають і доведуть до ладу цінне устаткування.

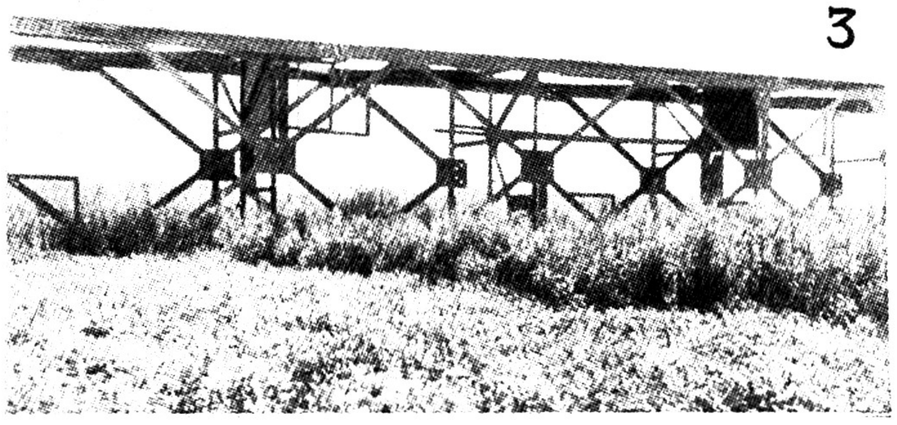

ДЕРЕВ'ЯНА ЗЛИВА

На Харківському жировому комбінаті нещодавно трапилось стихійне лихо. На підприємство впала злива у вигляді дерев'яних дощечок.

Звідки ж ці опади?

Як виявилося, — не з неба, а з «Укрліспапірпостачзбуту». Це там отак стихійно спланували: за один раз втричі перекрили реальну потребу жиркомбінату в тарі.

І завалили дощечками всю територію підприємства. На багато тисяч карбованців лежало просто неба, псувалося. Сяк-так ледве розтикали ті дощечки. От тільки не підрахували, у скільки ж вскочила державі зіпсована тара.

Отаке нещастя сталося на підприємстві. Робітники комбінату нічого з ним вдіяти не можуть. З стихійним лихом боротися вміють, а з стихійним плануванням — ще не навчилися.

Незвичайні пригоди

ПОВНЕ ЗАТЕМНЕННЯ СОНЦЯ відбувається щоденно у м. Станіславі. Встановлено, що причиною затемнення є міська електростанція, яка працює без фільтрів і випускає в небо густу суміш диму і вугільного пилу.

ЗБИЛИСЯ З НІЖОК 40 м'яких крісел виробництва Тростянецького (на Вінниччині) деревообробного комбінату, придбаних Улянівським Будинком культури, Сумської області. Детальний огляд крісел показав, що на Тростянецькому деревообробному комбінаті робота шкутильгає на всі чотири ноги.

РІДКІСНЕ ЯВИЩЕ спостерігали недавно в с. Доброму, Баштанського району на Миколаївщині. Протягом цілого вечора було відкрито сільську бібліотеку і, як запевняють очевидці, там навіть бачили завідуючу бібліотекою Л. В. Костюк. Щодо останнього факту, то він ще остаточно не з'ясований і потребує додаткової перевірки.

ДУМА ПРО БЕЗДУМНИХ

Гей, трапляються в славному Львові
Діячі торговельні бідові!
Є, між іншим, там одиниця —
Промтоварна крамниця.
В ній Кондратьєв усім заправляє —
Постачається сам
і сам же збуває.
А поскільки та точка
торгова
Господарчорозрахункова,
Міськпромторгу глава Іванов
Попросив, щоб Кондратьєв до нього
зайшов
І сказав:
— Я покликав тебе недаром,
Знаю, кепсько у тебе з товаром...
Тож велю, щоб ти часу не гаяв, —
По товари чухрай в обласний Миколаїв.

Гей, сідав посланець не в старий фаетон,
А в блискучий та світлий вагон.
Він рукою махнув:
— До побачення!
І постукав до місця призначення.

Точно так, як директор наряв,
Він прибув в обласний Миколаїв.
Не ходив на товчки,
не ходив на базари,
У місцевому торзі купив він товари
Без великого гаму і шуму,
Та на вельми велику суму!
Повезли ті товари до Львова не коні, —
Покотились вони у товарнім вагоні,
А купець-посланець — у м'якому
З перемогою їхав додому...

Гей, що коїлось далі у Львові!
Полякались там люди торгові,
«Нене рідна!» — вони закричали,
Як покупки оті розв'язали.
— Глянь, чого накупив ледащо!
— Тільки гроші пропали ні за що!
— Та у нас же тканини такої
У підсобці лежать сувої...

Гей, дзвонив-торохтів Іванов
в обласний Миколаїв,
Продавців безсоромних лаяв,
Громом бив, наче з чорної хмари:
— Забирайте свої товари!
Усі гроші верніть до копійки,
Бо, побачите, дійде до бійки!

І пішло-повело,
закрутилось!
З кожним днем
все сильніш колотилось:
Удесяте вивчали факти,
Удвадцяте писали акти,
До високих звертались інстанцій,
Посилали копиці квитанцій,
Забивали баки арбітрам...
Скільки коштів пішло за вітром!
Важко гроші було рахувати
За ревізії, збитки, втрати,
За вагони, м'які й товарні,
За торгові угоди бездарні.

* * *

Так буває:
накрутить роззява,
Втрат великих зазна́є держава,
У роззяви ж ані єдина
Не впаде з голови волосина.
А такі комерсанти бідові
Є не тільки у славному Львові.
Як-то кажуть, у нас на сьогодні
Фактів схожих зібралося сотні.
Чом нікого вони не лякають?
Чом нікого у нас не карають
За такі комерційні «жарти»?
Тут Міністру торгівлі варто
Розібратися, що й до чого,
Як позбутися зла такого.
Доки ж будем за збитки і втрати
Не роззяв,
а державу карати?

П. ГЛАЗОВИЙ.
А. ЗАСУХА.

Мал. А. СВИНЦОВА

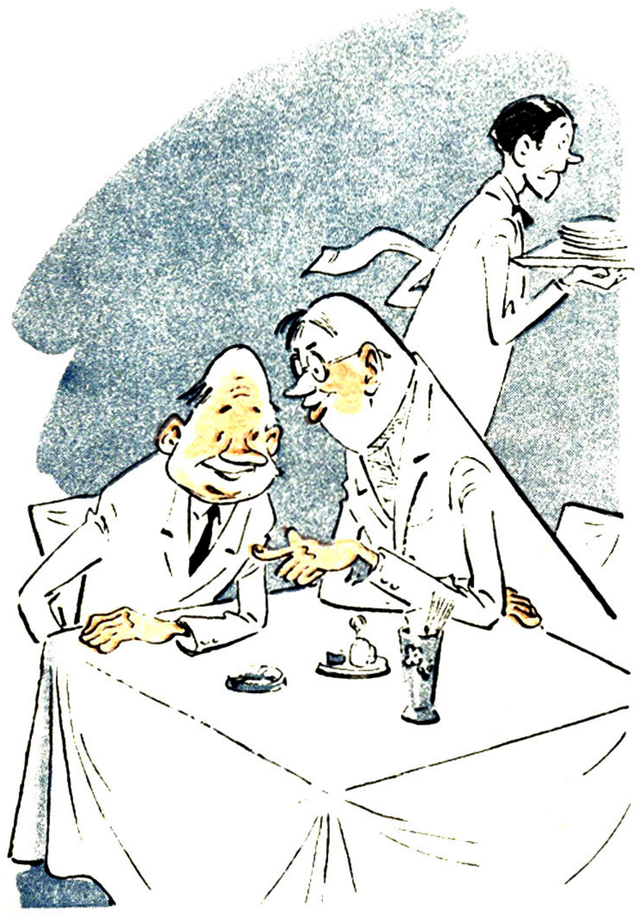

— А звідкіль ти знаєш, що в них завтра ревізія?

— Це я вигадав. Хочу завтра смачно пообідати.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Директор Самбірського «Змішторгу» (Львівська область) Островний незаконно звільняв підлеглих працівників, а коли народний суд поновляв їх на роботі з виплатою компенсації за вимушений прогул, розплачувався державними грішми. Про це у № 24 журналу було надруковано фейлетона «Як воно повелося, що так заплелося?..»

Секретар Самбірського міськкому КП України т. Шевченко повідомив редакцію, що за порушення трудового законодавства директора «Змішторгу» Островного з роботи знято.

★ Львівський мебльовий комбінат випускав набір меблів: шифоньєри, дзеркальні комоди, у яких одразу ж відпадали ніжки. Про це в № 24 журналу було вміщено об'яву.

Нині брак усунено. Конструкцію всього набору, а також конструкцію кріплення ніжок змінено.

★ З шахти 10-10-біс (м. Красний Луч) до Перця надійшов лист про те, що касир шахткому профспілки Шеховцева припустила велику розтрату.

Заступник прокурора Луганської області А. Деняк повідомив редакцію, що наведені в листі факти відповідають дійсності. За розтрату грошей та профспілкових марок на суму 2,971 крб. Шеховцеву засуджено до 8 років позбавлення волі.

★ В одному з листів до Перця повідомлялося про те, що в м. Сімферополі якийсь шарлатан Гамзюков Ф. М., не маючи медичної освіти, незаконно займався медичною практикою і лупив з клієнтів великі гонорари.

Прокуратура Кримської області розслідувала цю справу й повідомила редакцію, що факти повністю підтвердились. За лікарську практику та обдурювання громадян Гамзюкова притягнуто до карної відповідальності. На квартирі у Гамзюкова вилучено 15 тис. крб.

★ Головлікар Смілівської лікарні Шкіра та лікар Ткаченко систематично пиячили й аморально поводили себе. Про це писалося до Перця у листі з Роменського району, Сумської області.

Як повідомили з Ромен, факти, наведені в листі, при перевірці ствердились. Шкіру та Ткаченка з роботи знято.

★ Санітарна інспекція Садгірського району, Чернівецької області, оштрафувала за антисанітарію Гробера, який керує підприємствами громадського харчування райспоживспілки. Щоб розплатитися, Гробер наказав бухгалтерії примусово стягти цей штраф з підлеглих працівників. Про все це розповідалося в листі до редакції.

Після втручання «Перця» Гроберу оголошено сувору догану, а незаконно утримані ним гроші повернуто працівникам.

Прописка на Парнасі

ЛІТЕРАТУРНІ ПАРОДІЇ

Кажуть, що той, хто пише вірші, може «прописатися» на Парнасі лише після того, як на нього напишуть пародію.

СІЛЬ НА ЗЯБРАХ

Були у мене за дитячих літ
такі блакитні очі...

Не оплакуйте розлуки!
Я напевно повернусь...

Біліє сіль на зябрах вуглуватих
в гарячих шпарах сірого граніту.

Малої хвилі відчайдушний схлип...
Отут колись громадилися брили,
Їх обриси нагадували риб.

Було у цьому
щось таке тривожне!

Ліна КОСТЕНКО.
Із збірки «Вітрила».

**Була манюня я, блакитні очі мала,
Любила я цукерки і рагу,
А потім виросла, дорослою стала
І полюбила ряску і кугу.**

**Я не люблю, коли щось сіре й лисе,
Я не люблю, коли безбарвне тло,
Люблю я блискітку на вишитому плисі,
Люблю я слухати, як булька джерело.**

**Люблю я птиць, в яких зелені крила,
І не люблю я сірих горобців,
А це зібралась я піднять вітрила
І рушить до гранітних окунців...**

**Та що ви, ні, не треба, люди, плакать.
Прошу вас, люди, затамуйте схлип,
Бо я також дістану хустки клапоть
І не поїду до гранітних риб.**

**Нехай лежить без діла сіра швабра,
А там луска і сіль хай виграє...
Та все ж скажу, в тій солі, що на зябрах,
Що не кажіть, а щось тривожне є.**

ПОЕТОВІ ГОСТИНИ

Де Софії прадавньої мури
І де хвиля Дніпрова дзвінка,
Я у гості піду до Сосюри,
Що, можливо, мене й не чека.

Там, де над плаєм крута смерічка,
Там, де водиця хлюпне з-під скель,
Буду гостить у Дмитра Павличка,
Друга мого із гірських осель.

Мене в дитинстві мало вабив
Веселий щебет солов'їв,
І я грудками бити жаби
До річки з хлопцями ходив.

... Я спатиму, зарившися в солому,
Затисши зошит з віршами в руці.

Василь ДІДЕНКО.
Із збірки «Цвіти, калино».

**Народився в селі я й роками
Жив в краю, де картопля і граб,
Я ходив босоніж і грудками
Бив на річці із хлопцями жаб.**

**А оце я у Київ полину,
Проминувши чебрець й молочай,
Я у гості піду до Тичини
Й до Сосюри прибуду на чай.**

**Поетичним упевненим кроком
Я Хрещатиком гордо пройду
Із Масенком, із Ющенком, з Дроком
Й до Збанацького в гості зайду.**

**До гостин в мене давняя звичка —
Погостивши деньок в Воронька,
Я поїду у Львів до Павличка
Й заодно вже до Козланюка.**

**Ну, а звідти заїду додому,
З молоком буду їсти книші,
І, по вуха зарившись в солому,
Я писатиму в зошит вірші.**

Ю. КРУГЛЯК.

НАРЕШТІ, ЗАГОВОРИЛО

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Проперчи, будь ласка, наш Козівський радіовузол. Провів він до нас у село Олесин радіоточки. Точки мовчать, а гроші за них плати.

(Лист з Тернопільської області).

Мал. А. ВАСИЛЕНКА.

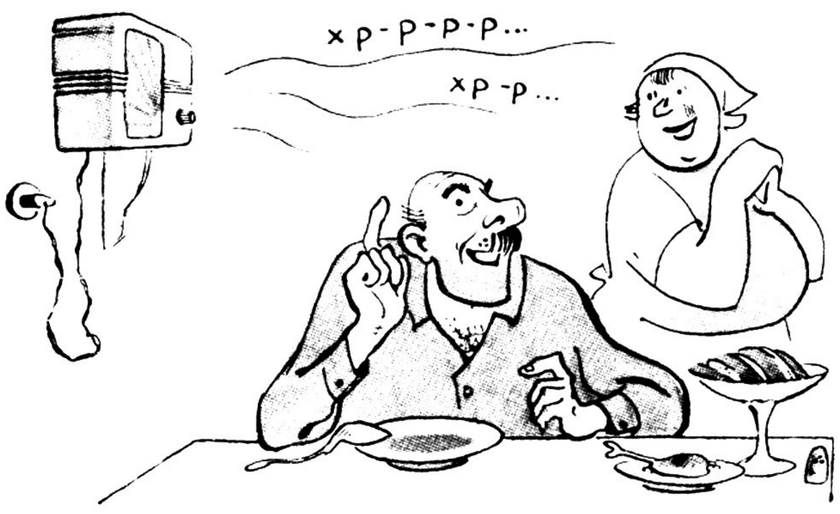

— О! Може, хоч у кінці місяця заговорить...

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), К. ЗАРУБА, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: **Київ, вул. Леніна, 19.** Тел. 4-35-82, 4-73-94, 4-41-83. Передплатна ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 6 (449) (на украинском языке). Підписано до друку 8. III. 1961 р. Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 17301. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна». Київ, А. Барбюса, 51/2. Зам. 1265. Тираж 300 000 прим.

perec-ua.
perec-ua.

Відсканував Іван Толокньов,
опрацював Олег Леськів

http://perec-ua.livejornal.com

Об'яви. Оголошення

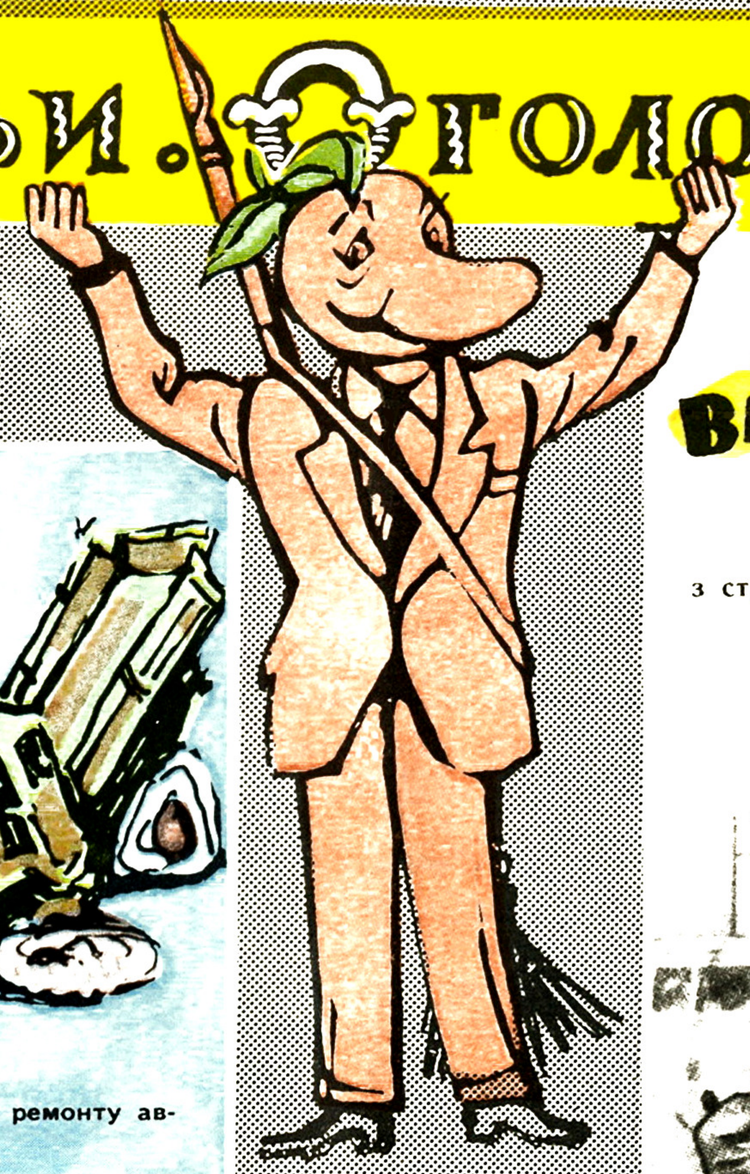

Всім! Всім! Всім!

Краще пийте торішній сирівець, ніж

ПИВО ДОБРОМИЛЬСЬКОГО

ПИВЗАВОДУ
(Львівська область),
Сирівець далеко смачніший!
ДОБРОМИЛЬЦІ.

ДЕШЕВО оцінюється якість нашого ремонту автомашин.

ШВИДКО виходять з ладу автомашини після нашого ремонту.

ЗРУЧНО нам, а не нашим замовникам.

Дирекція Варновицького авторемонтного заводу (Ровенщина).

НА ПРИВОКЗАЛЬНІЙ ПЛОЩІ У СТАЛІНО

ЩОДНЯ відбуваються змагання

з стрибків (через голови), боротьби і штовхання біля вагонів тролейбуса.

Участь у змаганнях БЕРУТЬ УСІ.

крім тих, хто в Сталіно відповідає за роботу вуличного транспорту.

СИРОП

від якого аж ніяк не солодко живим істотам.

ВИПУСКАЄ
у річку Гуйву
АНДРУШІВСЬКИЙ ЦУКРОЗАВОД.
(Житомирської області).

ПИЙТЕ ВОДУ З СИРОПОМ

власного виробництва, Миколо Івановичу Зайцев — директоре заводу, — І ви

БУДЕТЕ СЕБЕ ПОЧУВАТИ

як риба у воді!

БОЖОМУ ХРАМОВІ

СЕЛА ДУБЛЯНИ, ДЕМИДІВСЬКОГО РАЙОНУ, РОВЕНСЬКОЇ ОБЛАСТІ,

ПОТРІБНІ:

ПІДЙОМНИЙ КРАН,

ЩОБ СТАВИТИ „НА ПОПА" ВІЧНО П'ЯНОГО ОТЦЯ АНДРІЯ РОМАНОВИЧА ДЕХТЯРА,

та „ЛОПОВ'ЯЗАЛКА",

ЩОБ ТОГО Ж ТАКИ ОТЦЯ В'ЯЗАТИ ПІД ЧАС П'ЯНИХ БІЙОК, ЯКІ ВІН ЗАТІВАЄ В КОЛГОСПНОМУ КЛУБІ.

ПАРАФІЯНИ.

ЗАГУБЛЕНО

чуйність до скарг трудящих, які уже два роки пишуть, що на станції Шляхопровід завалився колодязь. Тих, що знайдуть загублене, просимо повернути його

КЕРІВНИКАМ ІЛОВАЙСЬКОГО ВІДДІЛКУ ДОНЕЦЬКОЇ ЗАЛІЗНИЦІ

міняємо оцінку „Добре"

з приймального акта міськради про прийом нового 64-квартирного будинку

НА

добре опалення, справний водопровід та діючу каналізацію.
Акт про їх поганий стан додається.
З пропозиціями звертатися у Нову Каховку
до всіх мешканців будинку № 3 по вулиці Дзержинського.

Бердичівському міськхарчокомбінатові,
який виробляє
«СІК ЯБЛОКИ»,

ЖИТОМИРСЬКЕ ОБЛУПРАВЛІННЯ ПРОМПРОДТОВАРІВ

БЕРДИЧІВСЬКИЙ МІСЬКХАРЧОКОМБІНАТ

потрібен учитель елементарної граматики.
ДИРЕКЦІЯ.